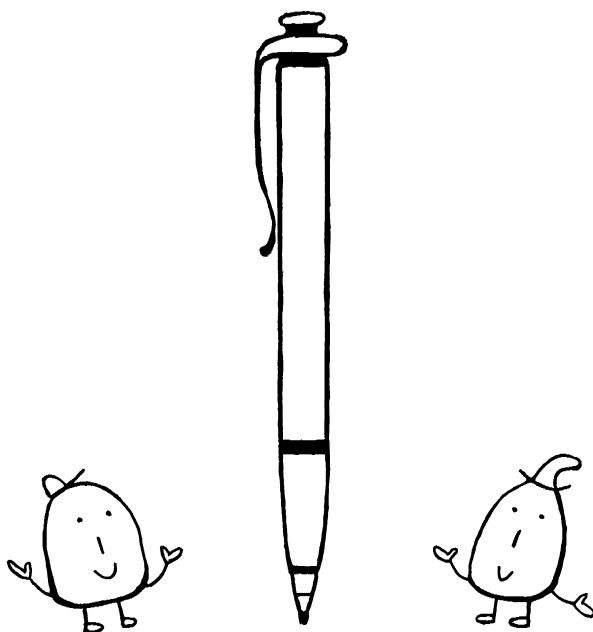

El bolígraf
de tinta invisible

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

El bolígraf de tinta invisible

Ser capaç d'inventar problemes quan no n'hi ha cap no és difícil.

És curiós, però és una habilitat compartida per molts de nosaltres: transformar les coses senzilles en complexes o, fins i tot, si ens hi esforcem una mica, en irresolubles.

I el que encara és més curiós és que sovint no ens fa cap mandra fer aquesta mena d'esforços: som capaços de dedicar-nos-hi amb un entusiasme i una constància sorprenents.

El que ja no és tan fàcil és saber triar el paper i el llaç adequats per embolicar el problema que ens hem inventat, de manera que tothom quedi bocabadat i meravellat de la nostra brillant invenció.

Això segon, és clar, ja és tot un art.

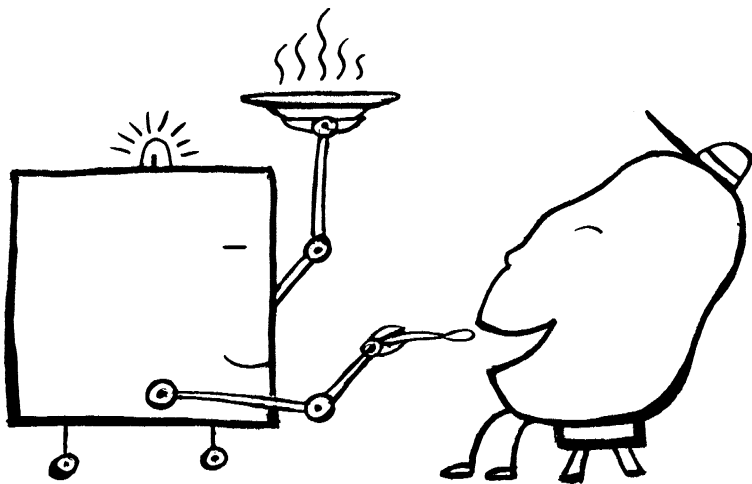
L'Onofre Capdevila és un inventor molt treballador.

Un dels seus millors invents és un robot que peixa les sopes.

Quan és l'hora de dinar, només has de seure a taula i ja no cal que et preocupis de res més.

El robot, rítmicament, va omplint la cullera i te la va ficant a la boca. I si quan te l'acosta detecta que estàs badant, et diu amablement:

—Alerta, tens la boca tancada, has menjat només dos decilitres de sopa, què hem de fer?

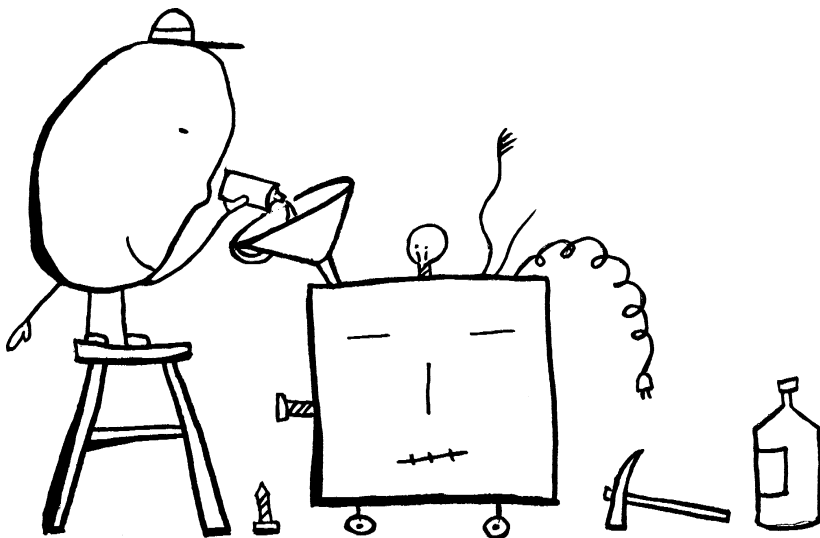

L'Onofre Capdevila està molt orgullós del seu invent.

És el resultat de molts anys d'investigació. Ha hagut de fer servir les més novedoses tecnologies i els components més sofisticats existents al mercat electrònic:

- Microips de plastilina radioactiva.
- Una garrafa de memòria líquida.
- Tres quarts de quilo de memòria sòlida.
- Memòria gasosa enriquida amb comprimits efervescents de silici.

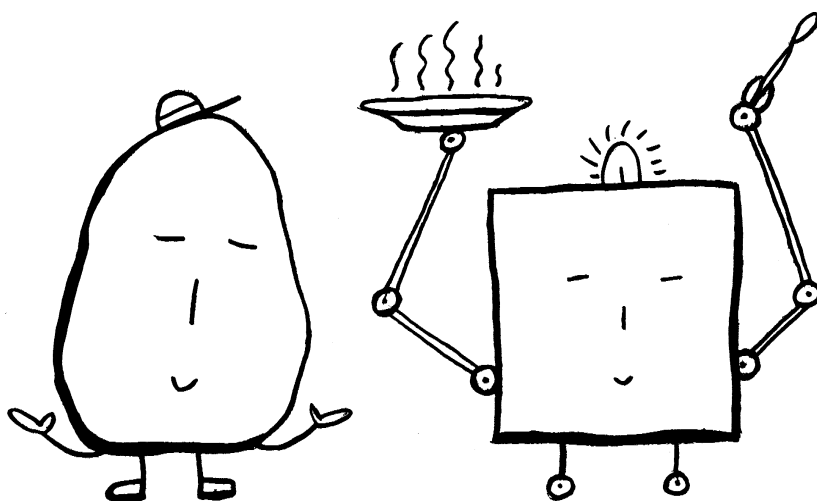
I un llarg etcètera, tot importat directament des dels laboratoris informàtics més avançats del món.

L'Onofre Capdevila ha presentat el seu invent a la Biennal d'Inventors de Nova York i li han donat el primer premi.

Tots els inventors li han tingut molta enveja, però han hagut de reconèixer que el robot peixasopes és realment un invent fabulós, el millor invent de la Biennal.

I el públic que visita la Biennal també està entusiasmats.

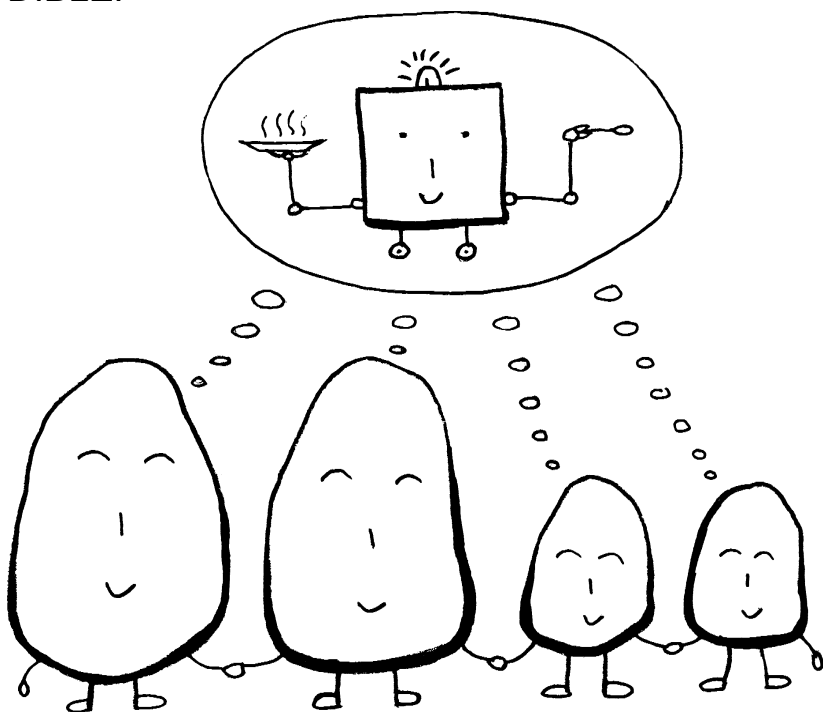

T othom pregunta a l'Onofre Capdevila:

—És veritat que peixa les sopes? Doncs en vull quatre, un per mi, un altre per la meva dona i dos per les meves filles, perquè estudien molt i a l'hora de dinar estan molt cansades. Quan els puc passar a recollir?

El preu ni el pregunten, estan disposats a pagar el que convingui.

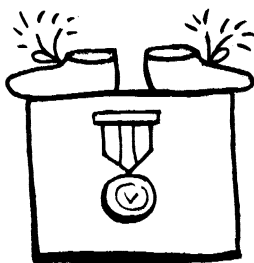
Tothom s'adona que és un invent IMPRESCINDIBLE.

Quan era jove, la primera vegada que l'Onofre Capdevila va participar a la Biennal d'Inventors de Nova York va presentar uns cordons per a les sabates, però li van dir que ja estaven inventats.

Però l'Onofre Capdevila era molt espavilat, i l'any següent va presentar uns cordons per a les sabates amb un microxip incorporat: quan els cordons es deslliguen de forma inesperada, s'activa una alarma que fa pessigolles als turmells.

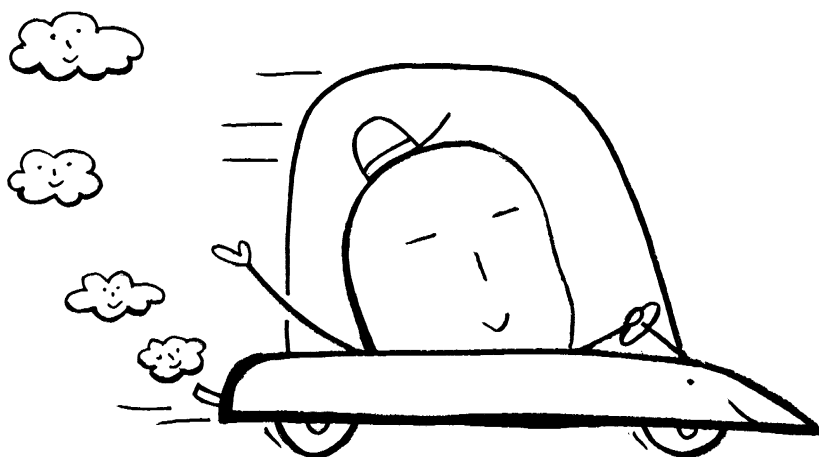
Tothom el va felicitar, i li van concedir una menció honorífica i un tall de coca de pinyons.

Però dos anys després va presentar un cotxe que funcionava amb pipí.

Abans de pujar al cotxe, feies un riu al dipòsit i, au, a fer quilòmetres!

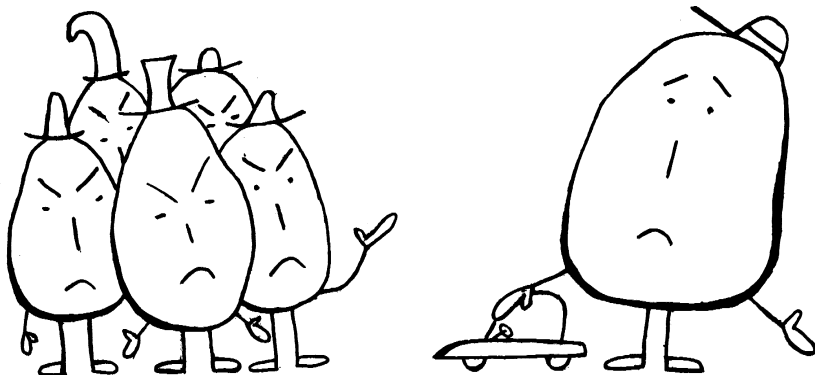
El cotxe funcionava perfectament i, a més, en lloc de fum feia uns nuvolets de coloretts la mar de bonics. Una meravella!

Però va ser un desastre:

Li van dir que era un brut, i el van amenaçar dient-li que si no estripava l'invent l'expulsarien del gremi d'inventors i de la Biennal. I potser fins i tot de casa seva!

I és que l'Onofre Capdevila, com tots els inventors, era molt despistat, i no havia tingut en compte que la Biennal la patrocinaven els grans fabricants de gasolina, les multinacionals del petroli.

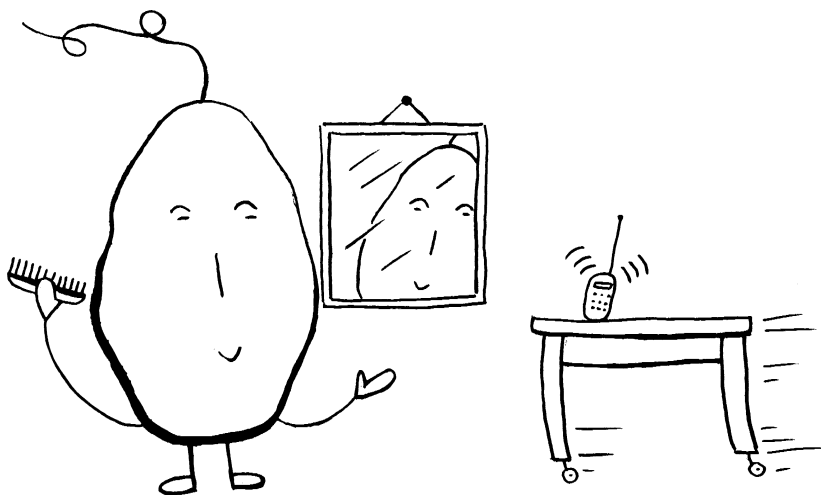

Així, de mica en mica, l'Onofre Capdevila es va anar adonant de quins eren els invents realment útils.

I al llarg dels anys, amb una gran acceptació, va anar presentant aquests invents:

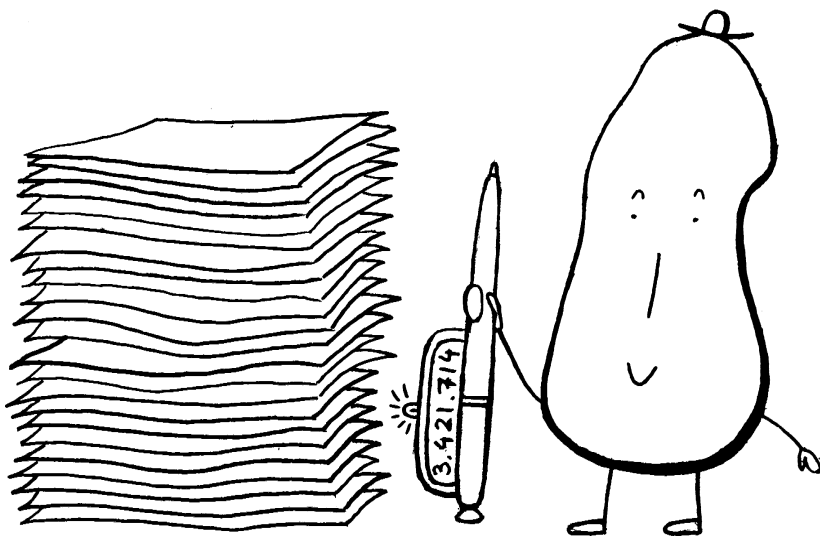
—Un coixí fluorescent, per no despistar-te quan entres a l'habitació a les fosques.

—Una taula amb rodes, bateries i comandament a distància. Molt útil quan estàs al lavabo pentinant-te i de cop et truquen al telèfon mòbil que precisament t'has deixat damunt de la taula, a l'altra punta del pis. Amb el comandament a distància, fas venir la taula fins al lavabo, i ja pots contestar còmodament.

-Un bolígraf de tinta invisible, per quan has d'escriure coses que ja saps perfectament que no interessin a ningú, ni tan sol a tu.

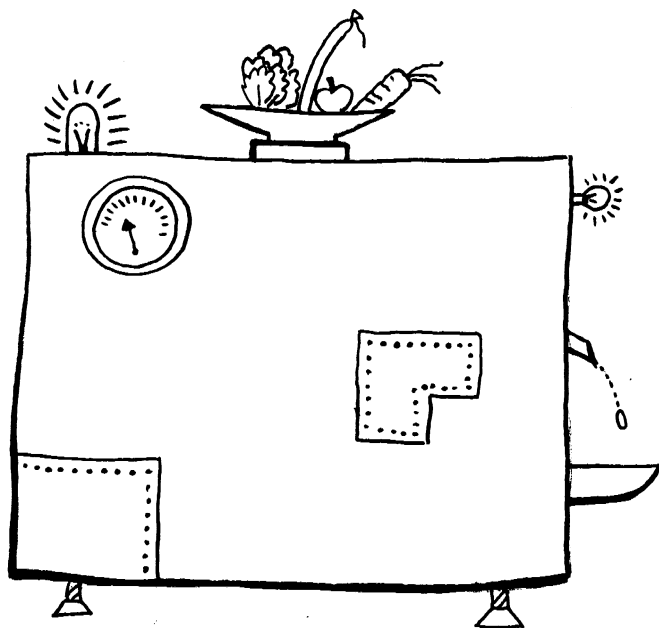
—Un bolígraf de tinta invisible millorat. Igual que l'anterior, però amb un comptador incorporat de les línies que vas escrivint. És molt útil quan treballes a algun departament oficial en el que igualment a ningú no li interessa ni el que escrius ni el que fas, però que a efectes de control és molt important saber les línies que escrius cada mes. Aquest segon model millorat va ser un èxit de vendes espectacular.

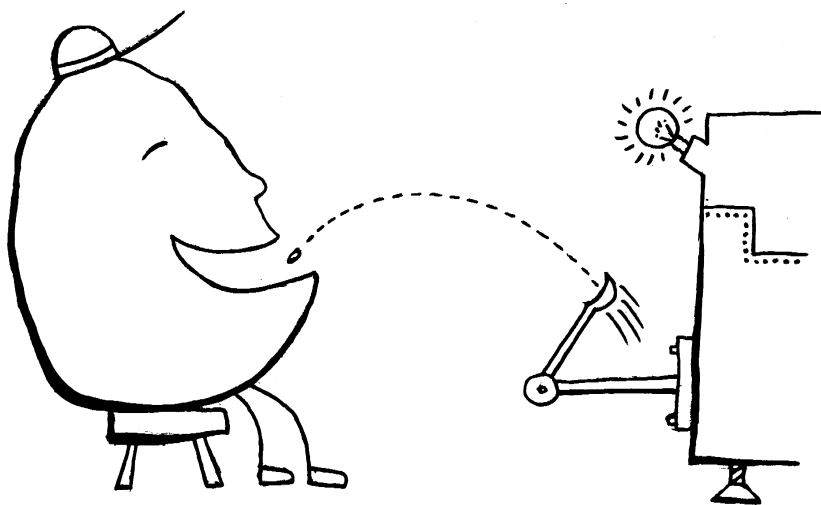
Un altre invent seu va ser el concentrador alimentari electrònic. A l'hora de dinar, agafes el primer plat, el segon, un raig d'oli, una mica de sal, el pa, les postres, el cafè i el terròs de sucre i ho poses tot a dins del concentrador. Llavors, pitges la tecla "ON", i al cap de cinc segons surt una píndola de cinc grams amb tot el dinar concentrat.

L'agafes, te l'empasses, i au, ja no cal que perdis el temps mastegant, ensalivant i empassant.

Fantàstic, oi?

El concentrador a més té un complement opcional: quan la píndola ja està elaborada, detecta si estàs de cara al concentrador i amb la boca oberta. Si és així, et propulsa la píndola cap a la boca amb una punteria infal·lible, estalviant-te la molèstia d'haver-la de recollir tu mateix i ficar-te-la a la boca.

L'Onofre Capdevila és realment genial.

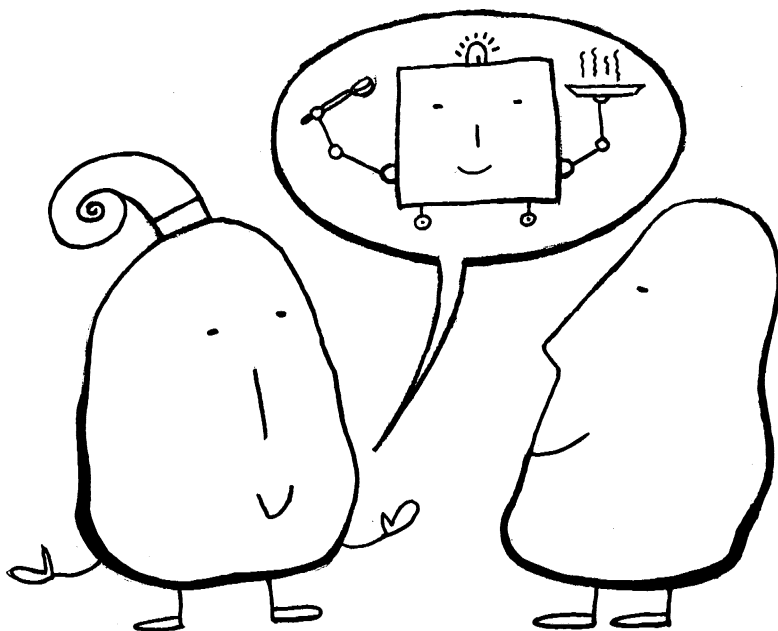
Tant que, finalment, en reconeixement als seus grans invents, li han concedit el títol de Marquès de Salomó.

Gràcies a ell, tothom viu confortablement i no ha de perdre el temps en tonteries.

La gent diu:

—Te'n recordes abans, quan per menjar havíem d'agafar la cullera? Ara sí que vivim bé!

Sí, gràcies als invents de l'Onofre Capdevila tothom està content i viu sense incomoditats.

Tothom està content, però... és realment feliç, la gent, al país de l'Onofre Capdevila?

Ho és de debò o només ho sembla?

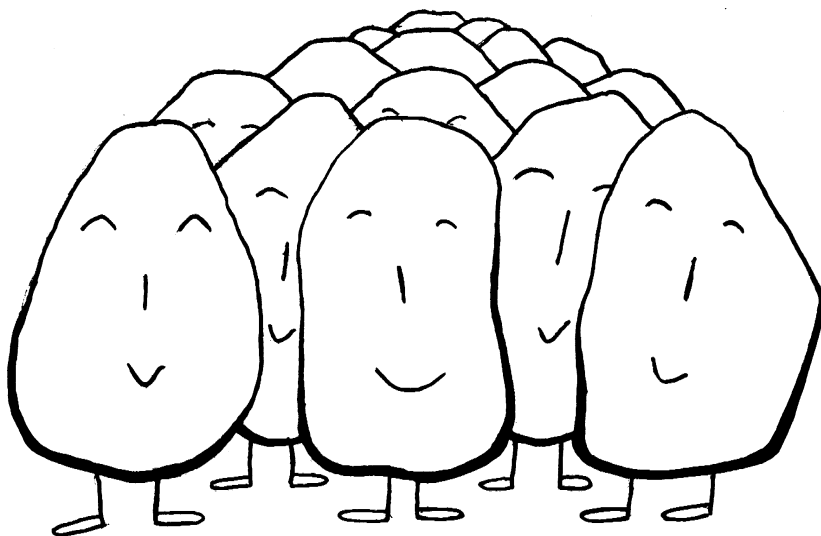
Aquesta, de fet, és l'única pregunta realment important, oi que sí?

Doncs la resposta és claríssima:

—Sí, al país de l'Onofre Capdevila la gent és feliç. Molt feliç.

És feliç perquè té tot el que necessita: el robot peixasopes, bolígrafs de tinta invisible, sabates amb intermitents, coixins fluorescents...

Tot això i, a més, el darrer i més fantàstic invent de l'Onofre Capdevila, el Multiquit 3.200!!!

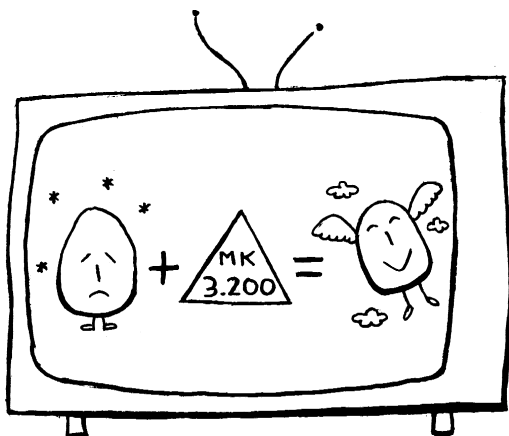

El Multiquit 3.200 és un aparell realment prodigiós, amb una doble placa electrònica i un processador MMX-3.200 integrat a la base i doblement miniaturitzat. Introduint-hi els ingredients necessaris que indica el manual d'instruccions, en menys de 45 segons el Multiquit 3.200 elabora unes píndoles vermelles i petites.

Són fantàstiques: si te'n prens un parell cada dia et sents molt bé, feliç i content.

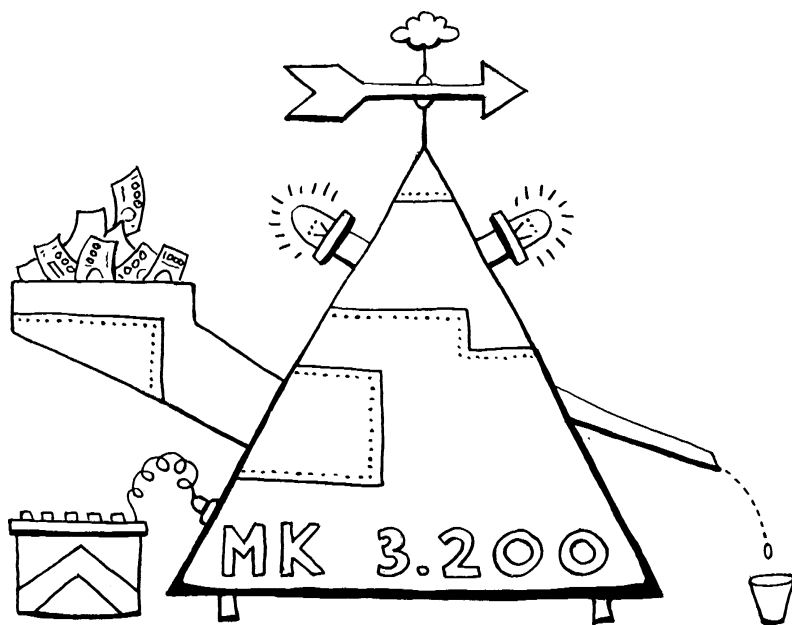
Però és que doblant la dosi, quatre al dia, ETS REALMENT FELIÇ.

Increïble, oi? Doncs és absolutament cert.

Només val 50.000 dineros, i com que a sobre es pot comprar a crèdit, pagant-lo de mica en mica, les fàbriques no donen l'abast.

El seu funcionament és molt senzill. Funciona amb bitllets de banc, preferentment de 10.000 dineros. Un cop introduïts, de forma totalment automàtica són finament esmicolats, pasteuritzats, enriquits amb suc de maduixa i mandarina, liofilitzats, dessecats, concentrats, recomprimits i, finalment, en dosis de 5 grams, encapsulats hermèticament.

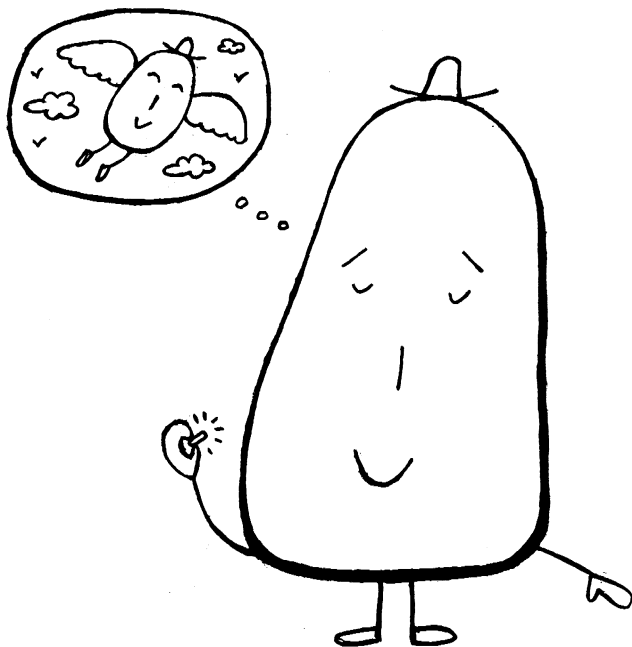

Són eficaces al cent per cent.

No fallen mai.

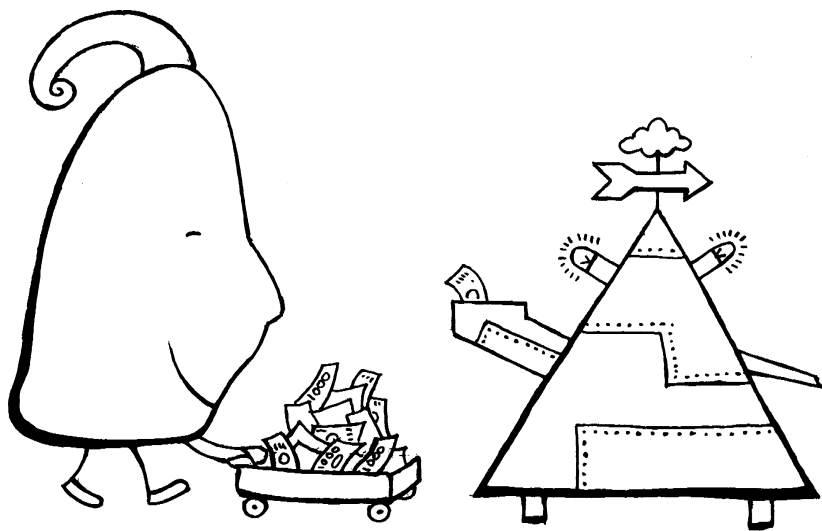
Els principis actius que contenen les píndoles són poderosíssims i actuen directament sobre les connexions nervioses més sensibles del cervell.

I la gent, és clar, és doblement feliç. Ara treballa per alguna cosa realment important, ara tot té un sentit transcendent: treballa per guanyar els diners necessaris per alimentar el Multiquit 3.200 !!

Es pot fer alguna cosa més important a la vida que això?

Què hi ha de més important, que aconseguir la felicitat i, un cop aconseguida, conservar-la?

Tothom és tan feliç, o gairebé, com en Joan Gandul.

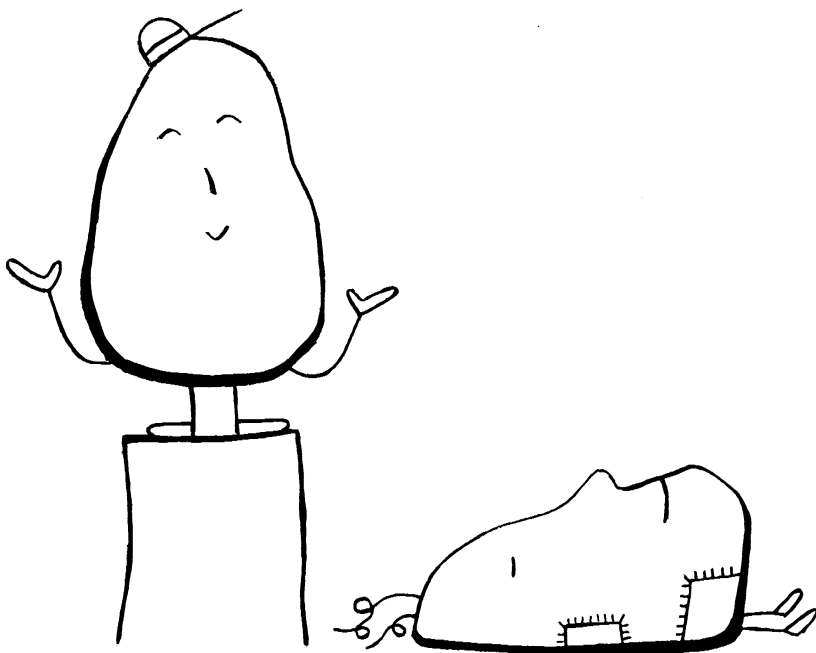
En Joan Gandul és el tonto oficial del barri.

Les mares i els pares sempre diuen als seus fills i filles:

—A veure si us espavileu, o quan sigueu grans sereu com en Joan Gandul!

I després afegeixen:

—Heu de procurar assemblar-vos a l'Onofre Capdevila, ell si que és un home de profit. Mireu, ja l'han fet Marquès de Salomó!

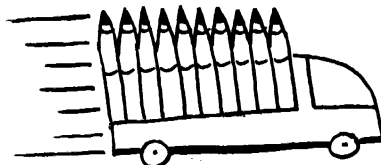
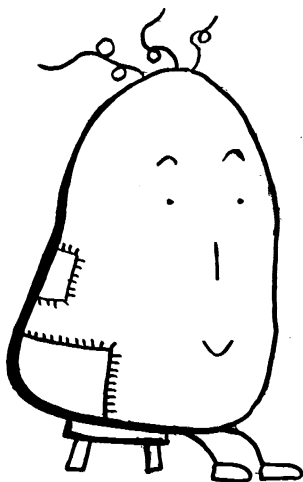

En Joan Gandul està sempre badant, mirant encuriolit i amb cara de beneit com treballen els altres.

Va mirant com passen les camionetes carregades de bolígrafs de tinta invisible, de coixins fluorescents, de cordons amb microxips...

Només s'espavila una mica quan veu abandonada alguna poma mig menjada, o algun rosegó de pa.

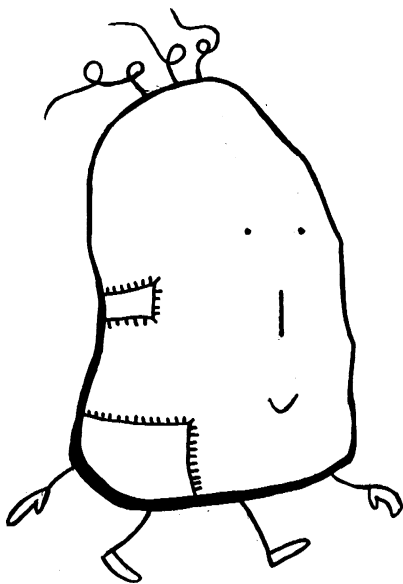
De vegades es troba entrepans gairebé sencers, amb només una queixalada!

Mmmm...! Els entrepans que més li agraden són els de formatge, i hi ha una paperera, al costat d'una escola, on n'hi troba sovint.

Per a en Joan Gandul, trobar mig entrepà de formatge i menjar-se'l mentre mira com passen les camionetes plenes de bolígrafs de tinta invisible és un plaer refinadíssim, exquisit.

Una veritable delícia!

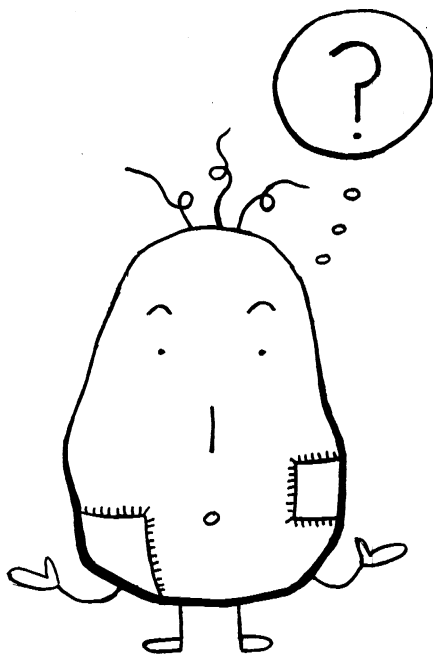
Però tota la gent, veint-lo amb aquell posat de babau, li té molta llàstima.

Diuen entre ells:

—Pobre Joan Gandul... mai podrà comprar-se un Multiquit 3.200!

I en Joan Gandul, com que és un beneitó, somriu... però no els entén.

Sí, en Joan Gandul és tan babau i beneit que gairebé no entén res.

Nota dels autors

Demanem disculpes per no haver escrit aquest
conte amb un dels bolígrafs de tinta invisible
de l'Onofre Capdevila